

Pasărea Clonț

M Horlaci

Când a murit pasărea clonț
Am devenit dintr-o dată un glonț
Și m-am năpustit peste mulțimea întinsă peste calea ferată,
Dar am zărit o arătare ciudată
Care se zbătea fără sânge și trup,
Fără ca nimeni să-i plângă durerea.
Avea o privire cum numai un lup
Poate s-o aibă când lacrimi se rup
Din luna sub care-și trăiește tăcerea.
Am plâns, dar am tras,
Ce grea agonie
Când moartea trăiește doar doi și un an.
Țintesc o privire plăpândă, dar vie,
Și trece în van
Un gând simultan.
Dar moare poetul, dar moare poetul,
Și-nvie, și-nvie...
Doar Moartea să fie
Un ultim omagiu pe drumul de frunze
Răpuse de glonțul căzut pe asfalt.
Privește, ascultă, toți vor să te-acuze.
Răspunde acuma, pe cine-ai luat?